

Виктор Роземунд

Нещото от устата на стария
моряк

Виктор Л. Роземунд е започнал да пише на 30-годишна възраст, ходейки на курсове в Щатския университет на Сан Диего. До издаването на този разказ той е написал повече от един милион думи, включително шестдесет разказа и три романа, всеки с по минимум четири чернови. С изключение на едно „почетно споменаване“ в конкурса на списанието Twilight Zone, това е първата му поява пред очите на читателя. По въпроса за писането, той казва на начинаещите писатели: „Пиши, пиши, продължавай да пишеш и за нищо на света не се предавай. Не се разочаровай. Обичай писането или го захвърли.“ Тези от нас, старите писатели, които все още си спомнят собственото си чиракуване, макар то да е било преди доста време, могат само да се съгласят с това...

Смятам, че ще признаете „Нещото от устата на стария моряк“ за почти маниакално по интензивност, една емоция, която няма да можете да забравите скоро, както не мога да я забравя аз.

Тиодор Стърджън

Саа'д Джеферсън Кунте, притиснал гръб до грубата мазилка, проклина бога и дявола заради глупостта си. Нещото от устата на стария моряк го е притиснало между четириметровата тухлена стена и тая шибана къща. Единственият изход е входът.

Черно, квадратно, грубо като скала, лицето на Саа'д изглежда спокойно. Но отвътре всичко е пропито от страх. Той се опитва да задържи дишането си, докато преброи виещите все по-наблизо сирени. Една. Две. Три. Очите му проблясват студено под мигащите светлини, представя си шокираните лица на фуражките, когато намерят останалите след него трупове. Усмивка пропуква подобното на лава лице на Саа'д, изтривайки мисълта за собствената му приближаваща смърт.

Десет дрисльовци по-малко. Отнесени като от вихъра в близкия магазин за напитки.

Усмивката се разширява в процеп, в гаднярско озъбено хилене. Курвенските ченгета ще се видят в чудо. „Туй не си поплюва“ – прошепва той жестоко на равнодушната нощ.

Масивният, ръбест Колт е здрава, солидна маса в ръката на Саа'д. Тежкия.45 още е горещ от убиване.

Усещането за двеста тридесет и пет долара в джоба му е приятно;

толкова приятно, че той за момент се стяга, предвкушвайки какво ще купи с тях. Мъртвите дрисльовци в магазина за напитки са за Саа'д бонификация за риска. В Салвадор бяха сандинисти, герилероси, левичари, пушечно месо. Единствената разлика е че тия тук са жълтури и белури от Западния бряг вместо комуняги. Не че всички пикльовци не умират еднакво. Ужасени от гадното негро, от злобната дупка на Колта. Пищят готино, когато той почне да стреля.

Като зайци.

Пред съседната къща ламаринена кофа за боклук отхвърква и се търкулва по тротоара като ударена от бърз влак. Електрическо изпражнение се плъзва през Саа'д, напрегнат като пружина. Студените пръсти на нощта вече са съдрали слънцето от небето и хоризонтът е оплескан в оная смесица от пурпурно и оранжево, от която прилича на кървяща рана.

Две години в Централна Америка, след това обратно в Калифорния и три месеца гуляи, дрога и жени. Докато парите свършат. За да спечели други, Саа'д прави единственото, което умее. Тъпкан с РСР, той нахълтва в магазина за напитки „Балбоа“. Всичко върви както трябва, докато старият моряк не отказва да се просне на пода при другите и да трепери както се полага на дрисльо.

Полинезиец е и кожата му е толкова тъмнокафява, че изглежда пепелива на Саа'д, който мрази плътните, тъмни шоколадови очи, зениците им невидими зад дебели гънки кожа; коси очи, очи на жълтур. Твърда, бяла като сняг коса под стара шапка на наблюдател. Късо, набито тяло. Стар и масивен като дъб. Кръгло, червено лице, изсушено от морските ветрове. Дори не потрепва, когато Саа'д му забива един.45 право в шкембето. Без дори изненада, като че ли просто си е вършел работата. Но мъртъв.

Саа'д, зает да прибира парите от касата, не обръща внимание на нещото, измъкващо се през отворената уста на стария моряк, разливайки се в калта по пода, живо като плод, изроден от ада. Не реагира, докато почти не го настъпва по пътя си навън. Тогава го блъсва вонята, по-лоша от повръщано или престояла гной. Презареждайки.45, Саа'д стреля в гнилата маса, когато тя се налепва около ботуша му. Тежкия куршум издава влажен, пляскащ звук, разсичайки зеленикавата плът на нещото.

Да го бях накълцал на слуз докато ми беше паднало, мисли си Саа'д, мазилката дере гърба му. По дяволите! Половината от него смляна трябва да е достатъчно.

Саа'д не се съмнява в себе си. Поне откакто насече на парчета

дъртака си защото изнасилил единадесетгодишната му сестричка. Саа'д признава един закон: Или си жесток, или си мъртъв. Каквото поискаш си го взимай. И никога и за нищо, ама съвсем за нищо на света да не ти пука от нищо.

Промъквайки се покрай стената, Саа'д се старее да не мисли за нищо. Мисленето няма да го измъкне оттук, само ще забави реакциите му. Но преди да направи още една стъпка, нещото от устата на стария моряк се появява иззад ъгъла на къщата. Размерът му се е удвоил. Лепкавата гной се е съгъстила в гушероподобно тяло на плужек. От двете страни на тялото растат редове от ноктести крака. Вълни от ивици в маслени цветове пропукват кожата на корема му. Стърчат антени. Подават се щипки.

Нещото, без да забавя ход, се насочва право към Саа'д. Плъзга се по земята някак странично, като забавено кроше. Саа'д изпразва.45 в него. Всеки трещящ изстрел отхвърля ръката на тъмнокожия назад и кара къщата срещу него да потрепва. Три куршума покрай целта. Един рикошира от блестящата черна мантия на нещото. Подценяването на скоростта на чудовището е почти фатално за Саа'д. В последния момент той скача над него. Но щипката закача крака му, нарушавайки баланса на скока. Той се приземява неловко, навяхвайки десния си глезен.

Съскайки като прогорен радиатор, Саа'д закуцуква напред. Магазинът за напитки е на пет пресечки оттук. Саа'д познава мястото като петте си пръста. Тук той е като плъх на бунище, у дома си. Едноетажните къщи са от след Втората световна, но изглеждат като че ли е минала през тях. Саа'д ги нарича смрадливи варосани купчини огризки. Сладур, тук наоколо е мизерия, казва той.

И тук е където всичко ще свърши. Саа'д го знае.

Окуцал, той не може да се сравнява с преследвача си. Само скоростта би могла да го измъкне, плюс достатъчно олово, за да се спаси в някоя от онези варосани купчини покрай улицата. Лишен от скорост, Саа'д разбира, че шансовете му са колкото винаги са били: на дъното, на нулата.

Бясна вълна от болка в глезена кара Саа'д да се олюлее. Счупен е. За да я прогони, той измъква отново пресния спомен за мозък, кръв и космати парчета месо, пръскащи по калния под на магазина за напитки. За момент стимулт действа. Но глезенът отказва да поддържа тежестта му. В агонията си Саа'д се спъва в кофата за боклук.

Нещото от устата на стария моряк се носи на новите си крака след Саа'д. Гладкото му пурообразно тяло лъщи като втвърдено лепило.

Стотиците му крачета го влекат все по-близо. Саа'д чува скърцането на ноктите им по циментовия тротоар.

Саа'д рухва тежко върху циментовия бордюр. Болката в гърдите му сто на сто е счупено ребро. Нещото, пристигайки иззад Саа'д, се хвърля върху крака му.

Гълтайки въздух, Саа'д рита със счупения си крак нещото, което се набира с нокти нагоре по крака му. Бие се мълчаливо, но с жестокото напрежение на уличен боец, какъвто и е.

Със стотиците си нокътчета като с рибарски кукички преследвачът се впира в кожата на Саа'д и се притиска към него през панталоните. Главовата щипка скърца, шрака като празна картеница. Накрая тя докопча крака на Саа'д. Ручей от болка прояждат пътя си по лицето на Саа'д. Острите като ножове щипки кълцат ботуша, плътта и костите като стоманени ножици станиол. Отрязани парчета ботуш и пръсти падат на земята.

Сирените пишат безнадеждно някъде далече. Улиците са празни.

С последен отчаян ритник с тока на ботуша Саа'д откъсва нещото от крака си, и го захлупва с кофата за боклук.

Лудо, бясно, вилнеещо, нещото от устата на стария моряк се мята под кофата. Саа'д я притиска с гърди, чувствавайки се като ездач на див кон. Ръбът на кофата блъска по счупеното му ребро. В белия му дроб се забиват нажежени ножове.

Кръв от насечения крак пръска по улицата и тротоара на големи капки. Стара кола минава по улицата, оставяйки зад себе си черни облаци дим. Кръвта на Саа'д блести в червено като скъпоценни камъни на светлината на фаровете. Набръчкано лице поглежда към Саа'д. В старите очи блести страх, колата ускорява ход.

Саа'д, оголвайки зъби в смъртоносно ухилване, насочва⁴⁵ към лицето и натиска спусъка. Празното оръжие отвърща с тишина. Саа'д се размива диво, сякаш е успял, и запраща празния Колт след колата.

Тресейки се, дрънкайки, трещейки, кофата за боклук влачи Саа'д надолу по тротоара, блъска го насам и натам, сякаш нещото вътре се хвърля на всички посоки едновременно. Хватката на Саа'дотслабва. Една щипка пробива ламарината точно срещу китката на Саа'д и се затваря, отсичайки ръката му. Нова кръв пръсва на дебели струи.

Саа'д изхрочва още кръв от пробития бял дроб.

Хватката му се отпуска, той е отхвърлен от мятащата се кофа.

Изхърквайки, той пада по средата на улицата, под заслепените очи на уличното осветление. Главата му изкънтява глухо от удара в калния

асфалт и подскача.

Сред стотици скърцащи, влачещи крака нещото от устата на стария моряк се измъква изпод кофата за боклук. То профучава по крака на Саа'д и се натъпква в отворената уста на парализирания човек.

Черните очи на Саа'д експлодират в бяло от ужас. Тялото му се подмята конвулсивно.

Несъзнателно отмервайки времето по виенето на сирените, Саа'д Джеферсън Кунте се гърчи неконтролируемо на калния, грапав път, докато отмъщението прояжда пътя си към дома.

КРАЙ

© Виктор Роземунд
© 1998 Григор Гачев, превод от английски

Victor Rozemund
The Thing From the Old Seaman's Mouth

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/899>]